

אמונה ללא פשרות

פתח דבר

ע"פ הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח¹: ש"כאשר נשמעת הטענה בעולם שספדו ספדייא וחנטו חנטייא - אזי יש לומר את המציאות האמיתית ע"פ תורה", הננו להגיש בזה קובץ המציג בפני המעיין את היסוד לאמונה הלוהטת של אלפי בני ובנות ישראל בעולם כולו, כי כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח חי וקיים, ואין שום שינוי ח"ו.

ידוע הסיפור על אחד מהמתנגדים החריפים ביותר, שזמן קצר לאחר שהבעש"ט הסתלק, הפך לחסיד, כשלדבריו היה זה בעקבות חלום שבו התגלה אליו הבעש"ט ושאל אותו: מדוע הוא לא קיים את הכתוב "ודרשת וחקרת ושאלת היטב"? כשקם, מזועזע כולו מעוצמת החומרה שבדבר, החליט בו במקום לחקור ולדרוש בענין, וכמובן, לא חלף זמן רב עד שגילה את האמת. ובענין זה פונים אנו אליכם הקוראים, לקחת את הדברים ברצינות הראויה ולחקור ולדרוש בדבר עיקרי זה, הנוגע בעצם ההתקשרות לאילנא דחיי כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח.

•

וזאת למודעי: חלקם של דברים לא נאמרו באופן ישיר על הנושא המדובר, אך ניתן ללמוד מהם בבחינת כ"הודה ועוד לקרא'.

חלק מן המקורות הנם שיחות שתורגמו ללה"ק ע"י המערכת בתרגום חופשי ללא אחריות כלל וכלל.

כאן המקום להודות להגה"ח הרב **שלמה זלמן שיחי' לבקיבקר** מראשי ישיבת "חסידים חב"ד ליובאוויטש" צפת, ולהרה"ח הרב **חיים לוי יצחק שיחי' גינזבורג** משפיע בישיבת תות"ל ראשון-לציון, על עזרתם הרבה בהו"ל של קובץ זה.

•

כבנים נאמנים לאבינו רועינו, בטוחים אנו שכל מטרת ההעלם והסתר אינה אלא לנסותינו, כדברי כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח²: "כל העלם והסתר יש בו הרי כוונה - והכוונה היא, לנצל את ההעלם: לא רק שלא להתפעל ממנו, אלא אדרבה, על ההעלם לפעול התחזקות, בתוספת אומץ, בלימוד והפצת החסידות".

על כן מאמינים אנו באמונה תמימה ושלימה ש"דבר אחד מדברייך, אחר לא ישוב ריקם" ומכריזים אנו בריש גלי לכל באי עולם ש"יש רבי בישראל"³, חי וקיים נשמה בגוף גשמי⁴, ממשיך להנהיג את צאן מרעיתו עד הפרטי פרטים ממש מ"מקומו הקבוע דנשיא הדור"⁵, 770 – "בית משיח"⁶, והוא הוא המלך המשיח⁷, נשיא ונביא הדור, שדבריו הם בגדר נבואה עליהם חלה החובה לשמוע ולציית בדיוק רב "ועד הנבואה העיקרית... שהנה זה משיח בא"⁸, ועל כל אחד מוטלת החובה לזרז ולמהר את ביאתו ע"י הוספה בתומ"צ ומעש"ט, ובפרט ע"י לימוד עניני גאולה ומשיח⁹, אשר זוהי "הדרך הישרה" "הקלה והמהירה" להביא להתגלותו המלאה והמושלמת של מלכנו משיחינו שליט"א, מתוך קבלת מלכותו ע"י העם – "אין מלך בלא עם" וכמ"ש "ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם", מכריזים אנו מתוך אהבת ואחדות ישראל:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המערכת

'ימות המשיח'
 חג הגאולה, ג' תמוז ה'תשע"ז
 שנת הקט"ז לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

- (1) התוועדויות תשמ"ז ח"ב עמ' 209 (לקמן עמוד לט).
- (2) לקר"ש ח"ד עמ' 1040.
- (3) אג"ק ח"ג עמוד נ"ד.
- (4) התוועדויות תש"נ ח"א עמוד 89 (לקמן עמוד כו).
- (5) קונטרס "בית רבינו שבבבל", סה"ש תשנ"ב ח"ב עמוד 468 (לקמן עמוד לו).
- (6) שם הערה 92.
- (7) התוועדויות תשמ"ו ח"א עמ' 3-342, סה"ש תשנ"ב ח"ב עמוד 5-364, קונטרס "בית רבינו שבבבל" שם עמוד 70-469.
- (8) סה"ש תשנ"א ח"ב עמוד 792
- (9) סה"ש תשנ"א ח"ב עמוד 501, שם עמוד 690

תוכן הענינים

מעין הקדמה.....ח

פרק א' - נשיא הדור.....'י

א. נשמת משה

גוף ונפש / גוף בדווקא / במיוחד בנשיא הדור / אתה תצוה - נשמה בגוף

ב. ממוצע המחבר

אלקות מתגלה לאיש - נשמה בגוף / ממוצע המחבר - איש האלוקים / עצומ"ה כפי שהעמיד עצמו בגוף

הוספה - "כ"ק מז"ח אדמו"ר נשיא דורנו"

הוא פסק על עצמו / "נשמתו ביי" / זהו אותו רבי / הוא בחיים כעת ג"כ - בלבוש אחר / תורתו של נשיא דורנו - לקו"ש / ועד"ז ממלא מקומו דלאחרי זה

התקשרות לנשיא

עיקר המעלה שהוא "רבי"

פרק ב' - אמונה.....17

א. חובת האמונה

אמונה בדברי חכמים אפי' היפך החוש / "אף שלא יצוייר בשכל" / המאמין רק לאחר שרואה בעיניו - הוא ריקא / החושים ועיני בשר

ב. אמונה פשוטה

העיקר בזמן הזה / מלחמות המשיח / אסור לערב את השכל / לא לעשות "שטויות"

ג. כח דברי חכמי התורה - רבנן

ע"י פסק הדין של בית דין משתנים הטבע והמציאות

ד. דברי נשיא הדור - דבר ה'

דבר ה' / דברי משה שבכל דור הם - "דבר ה'" ממש / "התקשרות" - אמונה בשלמות / "אמת" - ללא שינוי

ה. נביא

דברי הנביא - הם "דברי הקב"ה ע"י נביא זה" / הוא אמר ויהי / נביא דורנו / "נביא ממש"

23 פרק ג' - מבחן האמונה

א. אין להתפעל ממראה עיניים וכדו'

ראי'ה שנדמה שמבלבלת אין להתפעל מזה / העלמות והסתרים

ב. תורה - מציאות אמיתית

האמת - כפי הכתוב בתורה / כשהתורה מעידה - ה"ז מציאות אמיתית / אמונה שלמעלה מהשכל / מי שהוא מזוכך - רואה גם בעיני בשר

ג. כבר היה לעולמים...

*רק לפתוח את העיניים

27 פרק ד' - נשיא דורנו- לנצח!

נשמה בגוף באופן נצחי / בדור שמישח לא בא - היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, משא"כ בדורנו זה / אין שום שינוי, אפי' לא השינוי דגניזה / אבן השתי' בגלוי / אבן השתי' ללא שינויים / שלילת שאלות וספקות

הוספה

*פסק דין / *כשנפסק הדין

32 פרק ה' - מלך המשיח

מציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה / עאכו"כ לאחר ה'וינצח' / "נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי" / מבשר הגאולה - חי לעולם / במשיח בטל הוא (המוות) לגמרי / דוד מלך ישראל חי וקיים - משיח / משיח - גוף גשמי תמיד / יחוד מ"ה וב"ן / הגם שנראה ההיפך / "עתיד משיחנו להתכסות אחר שנגלה וישוב ויתגלה" / נשיא הדור - משיח שבדור / מקומו של מלך המשיח - נשיא הדור

הוספה

מי שלא יתפעל / כל שהאמין בו / מי שהוא מאמינו

פרק ו' - פרסום 39

את האמת יש לפרסם באופן גלוי / זוהי המציאות - גם אם אינך מבין / שלילת פשרות / צריכים להסיר הפחדים / גם מי שלא קלט / תוקף ונחת / אורות דתוהו בכלים דתיקון

עבודת השליחות

ה"שער" / חדורים בנקודה זו / הסברת ענינו של משיח באופן המתקבל על השכל, [לא ערטילאי, המו"ל] / "אופן המתקבל" אצל יהודי / כל אחד הוא שליח / "עבודה מיוחדת"

הוספה.

"מלך המשיח" - שם התואר / פרסום שמו של המלך - בכל מקום / *העיקר

מעין הקדמה

"ויובן זה על דרך משל הידוע, באב שיש לו בן קטן, יקר וחביב לו ביותר, ורוצה לנסותו בב' דברים: בחכמתו ודעתו, ובטוב לבבו הנאמן, אם הוא מקושר באהבה אמיתית לאביו במסירות נפש ממש. ובמה מנסהו - אם האב תמיד עמו בקירוב, ובכל דברי חפץ נותן לו, אין זה חידוש בהמצא לב הבן נאמן בכל לאביו. אך הנה האב מסתתר ומתרחק מבנו במקום מוצנע ונעלם ביותר, כדי שיצר לבנו ויחפשנו היטב, ואז יראה האב תכלית נקודת לבבו אליו.

והנה מיד שנעלם האב מן הבן, יצר לבן זה מאוד, וירוץ בכל כחו לחפש אותו, ובזה נראה תוך לב הבן, בחפשו היטב אחר האב. והנה אחר שיחפש הבן בכל דרכים ומסילות שיוודע הבן שהן דרכים ומסילות שהולך בהן אביו בכל יום ולא ימצאנו, ודאי יצר לו, ויבכה תמיד על אשר ניטל ממנו אביו מאור עיניו וחיי ראשו, ותמיד במסתרים תבכה נפשו, בלתי תנחם, עד שאומר נואש בנפשו שלא יראה עוד פני אביו לעולם. ובהמשך הזמן שכבר נתייאש בדבר זה, תתקרב המרירות בלבו, וישכח מלבו מעט מעט, עד שיתרשל לחפש את אביו לגמרי, ופוסק מלבכות עוד, שנמצא נפסק חבל התקשרות הבן לאביו לגמרי.

וכל זה בא מב' דברים:

הא' מיעוט דעת התינוק, שדעתו קצרה, ולא יבין ויכיר איך שאביו מנסהו בזה, ואין ההסתר שהסתיר עצמו אמיתית מצד העצם, והרחקה זו שנתרחק אינה אמת, שעתידה לבוא לקירוב, כי לא נתרחק האב באמת מצד שנאה, רק שחפץ לנסותו לדעת את אשר בלבבו כו'.

והב', שביאוש זה, שהבן מתיאש בנפשו, הנה נראה בזה מיעוט אהבת והתקשרות הבן, שאינה נאמנה כל כך לאביו, שאם היתה התקשרותו חזקה, לא היה נופל ביאוש כלל, כי לב הבן הנאמן יתחזק בכל כחו לחפש אחר אביו, וגם בהיותו מוסתר ונעלם מעיניו לא יפול ביאוש כלל, כי יודע בלבו היטב שאמונתו והתקשרותו חזק, וכך כמים הפנים אל פנים כו', ודאי לב אביו אליו, ולא הסתיר את עצמו רק לנסותו לבד. וזהו בן חכם ונאמן בכל לבו, שמשכיל על דבר ההסתור שאינו אמיתי. וגם יחפשנו תמיד בכל דרכי האב, וגם אם לא ימצאנו לא יבכה

כלל לומר נואש בנפשו. אדרבה, תמיד יבקשנו בכל לבו, ויחפשנו בכל דרכי נתיבות האב, לילך בעקבות אביו, במסילות שדרך בהן רגלי האב, בכל מקומות שהי' רגיל להמצא שמה. וגם אם אינו מוצא לאביו בדרכים שלו, ישמח בנפשו, ומובטח שבדרכי האב הולך, שם ודאי ימצאנו.

. . והנה כאשר האב רואה עוצם השתדלות הבן לחפש אותו בדרכיו, לראותו גם מאחוריו, ואינו מתייאש כלל, הרי רואה גודל התקשרותו הנאמנה, לרוץ אחריו גם בחושך ואפלה, וגם שאינו רואה לאביו בדרכים הללו, ילך וירוץ בכל כחו עוז, וגם שלא יראה פניו -

אזי מתעורר בלב האב אהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהי' לו בתחילה לבנו, כי לא יוכל האב להתאפק, ומתגלה אליו ממקום המוצנע שהסתיר את עצמו, ומראה לו הארת פנים מפנימית הלב ותוך תוכו, באהבה רבה שלא יכלנו הכלי, עד שישקנו מנשיקות פיהו לבנו בנשיקין כפולים: כמו האב שמשתעשע בבנו יקירו, שנושקו כפלים, כי לא יספיק בלבו נשיקה אחת עד שישקנו עוד הפעם מרוב אהבתו אליו בחיבה יתירה. . כי הרי הוכפלה אור האהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהיה תחלה. . ודוקא מצד ההעלם והריחוק שבזה, נאמנה האהבה של הבן ביותר, להיותה באה מן הריחוק בתוספות עוז מכמו שהיא בקרוב. וכך הוא מן האב אל הבן, שמן הריחוק שנתרחק מבנו יתוסף אהבתו אליו בכפלים, בהמצאו לבן באור הארת פניו כאשר נמצא לב הבן נאמן בנסיון. .

(מתוך ההקדמה ל"שער האמונה")

"עד שיהיו נר תמיד"

משה רבינו נקרא רעיא מהימנא .. דזה שמשה זן ומפרנס את האמונה הוא שממשיך אותה בפנימיות. וממשיך בהמאמר, דזה שמשה הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה דישאל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהי' בפנימיות .. וכמו"כ הוא בנוגע למשה שבדורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעבודתו לעורר ולגלות את האמונה שבכל אחד מישראל שמצד עצם הנשמה היא באופן שאח"כ יעבדו עבודתם בכח עצמם, ועד שיהיו נר תמיד שאין שייך בו שינוי גם מצד כוחות הגלויים.

(קונטרס "פורים קטן" תשנ"ב)

פרק א'

נשיא הדור

נשיא הדור מלובש בגוף בשר ודם בעוה"ז הגשמי והחומרי, בדורנו הוא כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח.

א. נשמת משה

גוף ונפש

... ועוד זאת יתר על כן בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם ולידע גדולת ה'...

(תניא פרק מב)

גוף בדווקא

הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ועוד יותר בזה - שמדייק הסדר "בגוף ונפש" - שלא נאמר שההתלבשות בגוף היא לא באופן ישר, כ"א ע"י שמתלבשת מקודם בנפש החכמים, אלא - בלא ממוצע דנפשם, וע"ד ודוגמת שהי' במשה, ניצוץ מרע"ה מלובש ישר בגוף החכם [ובזה יומתק דקרי לי' משה - גם מצד הגוף]".

(שיעורים בספר התניא ח"ב, עמ' 628)

במיוחד בנשיא הדור

ואמרו חז"ל "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" - שנשמת משה מתלבשת ב"חכמי הדור עיני העדה" שבכל דור ודור, ובמיוחד בנשיא הדור, ש"אין דור שאין בו כמשה" (מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור שמלובש בו נשמת משה).

[ואע"פ שאין זה גופו של משה, אך מכיון ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים", הרי חיי משה אינם החיים הבשריים של גופו, כי אם החיים הרוחניים של נשמתו; והחיים הרוחניים שלו נשארים נצחיים בעוה"ז הגשמי עי"ז שהם מתלבשים בגוף של נשיא הדור שבכל דור ודור].

(לקו"ש חכ"ו עמ' 7)

ואתה תצוה - נשמה בגוף

גילוי בחינת האמונה וחיזוקה הוא ע"י משה ומבואר בהמאמר, דאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, ומבאר שבזמן גזירת המן היה מרדכי בחינת משה שבדורו. ועי"ז פסק הדין על עצמו, שבדורנו הרי הוא הוא משה רבינו שבדורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והוא הזן ומפרנס את ישראל בענין האמונה.

אמנם גילוי בחינה זו בישראל בהיותם נשמות בגופים, הוא ע"י שציווי זה יבוא ג"כ ממשה רבינו כפי שהוא נשמה בגוף. וי"ל בדרך אפשר, דלכך נאמר ואתה תצוה סתם לא בשם ה' כי הציווי צריך לבוא ממשה רבינו כפי שהוא נשמה בגוף.

(סה"מ תשמ"א עמ' 155)

ב. ממוצע המחבר

אלקות מתגלה לאיש - נשמה בגוף

כדי שיהודי כאן למטה יהי' קשור עם הקב"ה ויעבדהו כראוי עם כל כחות נפשו, גם עם שכלו ורגשותיו, הרי זה כאשר האלקות "נמשכת" כביכול כאן למטה, עד לאופן של "לידע שיש שם אלקה", לדעת - בנוסף על להאמין שיש שם אלקה, שזה בדרגת האלקות כפי שהיא מצ"ע, פשוטה בתכלית הפשיטות.

אלקות מתגלה ל"איש" למטה, נשמה בגוף, ומתלבשת בו ביחוד נפלא עד בדוגמת משה שהוא "איש האלקים", איש שאפשר לראותו ולשמוע אותו.

(לקו"ש חכ"ד עמ' 6)

ממוצע המחבר - איש האלוקים

משה רבינו שהוא הממוצע המחבר בין הקב"ה ובנ"י, "אנכי עומד בין ה' וביניכם", וממוצע צריך להיות בו שני הענינים שהוא מחבר:

על "איש האלוקים" אומרים חז"ל "אם אלקים למה איש ואם איש למה אלקים כו', מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה אלקים". ובהיות אצלו שני ענינים אלו - "איש (ו) האלקים" - יש בכח משה לחבר אלקות עם העולם (כפי שהיה בגלוי במשכן משה).

(סו"ש תשנ"א ח"א עמ' 399)

עצומ"ה כפי שהעמיד עצמו בגוף

כשם שישראל וקוב"ה כולא חד, שלא רק שישראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא אכן "חד" ממש, כך גם ההתקשרות בין חסידים לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש, והרבי אינו "ממוצע המפסיק", כי אם "ממוצע המחבר". במילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקב"ה - כולא חד.

- לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת החסידות, אלא זהו "הרגש", ובמילא, מי שרוצה להרגיש כך - ירגיש, ומי שאינו כן - איני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו.

ובמילא אין מקום לקושיא אודות "ממוצע" - מאחר שזהו עצומ"ה בעצמו, כפי שהעמיד עצמו ("ווי ער האָט זיך אריינגעשטעלט") בגוף.

וע"ד מאמר הזהר "מאן פני אדון הוי' דא רשב"י"⁵⁶, או כפי שמצינו שבעת השליחות נקרא אפילו מלאך בשם הוי', או כפי שאמר משה רבינו: "ונתתי עשב".

(56) ראיתי בעלי נגלה מקשיין ע"ז, וברעש גדול: היתכן וכו' אבל מפורש כעין זה גם בנגלה דאורייתא, והוא בירושלמי בכורים פ"ג ה"ג: והוי' בהיכל קודשו דא ר' יצחק בר' אלעזר בכנישתא מדרשא דקיסרין.

(לקו"ש ח"ב עמ' 11-510)

הוספה

"כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו"

כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח מעולם לא אמר על עצמו במפורש שהוא נשיא הדור, אלא תמיד אומר "כ"ק מו"ח נשיא דורנו". אך ברמז היו כמה התבטאויות, כדלהלן. [המו"ל].

הוא פסק על עצמו

ויש לומר, דעל ידי שמביא בהמאמר מה שכתוב במדרש, שמרדכי בדורו היה שקול כמשה בדורו, על ידי זה פסק בעל המאמר את הדין על עצמו, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(קונטרס "פורים קטן" תשנ"ב, ס"ז)

"נשמתו בי"

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:) כך גם על הרבי - אינני אומר "נשמתו עדין", אלא "נשמתו בי"!! . . .

(התוועדיות ח"ב תשי"א עמ' 326)

זהו אותו רבי

זהו אותו הרבי, עם אותם ההנהגות, אלא שהתלבש בלבושים אחרים, לבושים מאירים יותר, ולמי זה איכפת היות וזה אותו רבי.

(שיחות קודש ח"ד (הוצאה חדשה), עמ' 126)

הוא בחיים כעת ג"כ - בלבוש אחר

כאשר מתאספים יחדיו ומביטים (הבא לקמן אמר כ"ק אד"ש בקול בכי) שהנה עומדים יהודים, שזה שהם חיים ברוחניות, וזה שהם חיים בגשמיות [שאצל יהודים הרי"ז הולך יחד], זהו משום שזהו "זרעו" - זוהי ההוכחה ש"אף הוא בחיים".

ולא חיים בכ"ף הדמיון, ולא חיים עם פשט"לך, אלא בדיוק כשם ש"זרעו בחיים": כשם שיהודים אלו חיים וביכולתם לפעול, וביכולתם לכבוש את

העולם - כמו כן "אף הוא בחיים" כעת ג"כ.

והגמ' יודעת, ש"חנטו חנטיא וספדו ספדיא", וזה כתוב בחומש, וזה קשור עם דין וכו' וכו' - אך זוהי לא סתירה: זה קשור עם לבוש גשמי, שלבוש זה החליפו, וכעת מתלבש ע"י לבוש אחר.

(תרגום חפשי ללה"ק משיחות י' שבט תשכ"ו - ע"פ סרט הקלטה, ראה שיחות קודש תשכ"ו עמ' 174)

תורתו של נשיא דורנו - לקו"ש

. . . ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו.

(סה"ש תנש"א ח"ב עמ' 501)

ועד"ז ממלא מקומו דלאחרי זה

. . . השליח ד"שלה נא ביד תשלח", כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ההמשך דממלא מקומו שלאחרי-זה, ע"ד שהוא הממלא-מקום דאביו, אדמו"ר נ"ע, וכמדובר כמה פעמים בנוגע לשבעת קני המנורה, ובנוגע לשבעת האושפיזין וכו'.

(שיחות-קודש תשנ"ב עמ' 318)

התקשרות לנשיא

עיקר המעלה - שהוא "רבי"

רבים המחפשים ומבארים מעלות וגדולת נשיאי חב"ד בכלל, ונשיא דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בפרט בענינים שונים: איש המסירות נפש, גאון, בעל מדות, צדיק, בעל רוח הקודש, מלומד בנסים ועוד ועוד. וגדלו ביותר שבחים אלו, על פי ההגדרה בתורת החסידות, מהו מסירות נפש, מהו גאון וכו'.

ובכל זה - העיקר חסר כאן. ונוסף על זה, שהוא עיקר בעצם, חשוב הוא ביחוד משום שנוגע ביותר, וביחוד לנו, קהל חסידיו ומקושריו. וזהו - מה שהוא הוא הנשיא, ונשיא חב"ד.

כי - נשיא בכלל, נקרא ראש אלפי ישראל, הוא בחינת ראש ומוח לגביהם, וממנו היא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי הדביקה בו קשורים ומיוחדים הם בשורשם למעלה מעלה.

(לקור"ש ח"א עמ' 10-209)

ענין ההתקשרות אל הרבי הוא לא בגלל מעלה זו או אחרת, אלא בגלל היותו "רבי" . . . "רבי" הוא זה שמקושר עם עצמות ומהות א"ס ב"ה, ובמילא, לנו לא נוגע אלא ההתקשרות אל הרבי בלבד, ועל ידו מתקשרים אנו עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

(התוועדיות ח"א תש"י עמ' 94)

לפני ימים אחדים נכנס אלי אברך, וסיפר, מתוך התפעלות, שפעם אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שע"ז שיהי' מקושר אליו יהי' מקושר (על ידו) אל מי שהוא (הרבי עצמו) מקושר...

בהיותו בהתפעלות, לא רציתי לקררו, אבל, לאמיתו של דבר, אין זה נוגע לנו (למי הוא - הרבי - מקושר), אנו מקושרים אליו, ובשבילנו אין למעלה מזה ("העכער פון דעם איז פאַר אונדז ניטאָ").

(התוועדיות ח"א תש"י עמ' 40)

סיפר לי משהו - בהתפעלות - שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לו: תהי' מקושר אלי, ועל ידי תהי' מקושר אל מי שאני מקושר.

- הלה חשב שבאמרו "אל מי שאני מקושר" התכוון הרבי לאביו אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע וכיו"ב, ומזה היתה התפעלותו כו', אבל, האמת היא, שכוונת הרבי היתה להתקשרות עם עצמות ומהות א"ס ב"ה!

(התוועדיות ח"א תש"י עמ' 95)

פרק ב'

אמונה

אמת המידה של האמונה, היא התורה הקדושה,
ואילו השכל והחושים - הנם כלי עזר בלבד!

א. חובת האמונה

אמונה בדברי חכמים אפי' היפך החוש

חומש: על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל:

רש"י: ימין ושמאל - אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל, ועל שמאל שהוא ימין, וכל שכן שאומר לך על ימין ימין, ועל שמאל שמאל:

שפתי חכמים: דהכי פירושו אפי' אם אומר לך על ימין שאתה סבור שהוא שמאל ועל שמאל שאתה סבור שהוא ימין שתשמע לו, ולא תתלה את הטעות בו אלא בכך כי השם יתברך נותן רוחו על משרתי מקדשו תמיד וישמרם מכל טעות שלא יצא מפיהם כי אם אמת ואם תאמר מנא לי' למדרש כך דלמא כמשמעו שלא תסור - מן הדבר ההוא לא לשמאל ולא לימין ויש לומר כיון שהדבר הוא שכלי לא שייך בי' ימין ושמאל לכך דרשו מה שדרשו.

(דברים יז, יא)

”אף שלא יצוייר בשכל”

ולתרץ קושית הבעל העקרים איך נדע במה להאמין ובמה שלא להאמין (אשר מזה הוכרח לחלק בב' מיני הנמנעות כו'). אף אנו נאמר מה שצוותה לנו התורה להאמין, אנו נאמין אף שלא יצוייר בשכל, מ"מ נאמין בזה באמונה שלימה, שהתורה אמת כאשר הוכיח בפרקים הקודמים. וכל מה

שצוותה התורה ומה שבא בה נאמין ולא נסתפק באמיתתם. וכמו מציאות ה' כו' וכדומה העקרים והשרשים שבאו בתורה (עמ' לעיל פי"א, ולהרמב"ם הוא מן המצות כו' ואין כאן מקומם לבאר זה כו') וכמו"כ הענינים שאמרו ז"ל במדרש הכתובים (ע"ל פכ"ג) נאמין, וכל מה שנגד התורה, או מכחיש לאחד מהעקרים או מהשרשים, אותו נרחיק ולא נאמין בהם כלל, וכל מה שבא בתורה וצוותה עלי' נאמין בהם אף שלא יצויירו בשכל, מ"מ לא נסתפק כלל באמיתתם. ובזה סרה קושיית בעל העקרים כו' וד"ל.

(סה"מ תרמ"ט עמ' עדר)

המאמין רק לאחר שרואה בעיניו - הוא ריקא

כי הא דיתיב [שישב] רבי יוחנן וקא דריש [והיה דורש] עתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות שהם שלשים על שלשים וחוקק בהן עשר על עשרים ומעמידן בשערי ירושלים, לגלג עליו אותו תלמיד השתא כביעתא דציצלא לא משכחינן [עכשיו כגודל ביצת התור אין אנו מוצאים] כולי האי משכחינן [כל זה אנו מוצאים?!]. לימים הפליגה ספינתו בים, חזא [ראה] מלאכי השרת דיתבי וקא מינסרי [שיושבים ומנסרים] אבנים טובות ומרגליות שהם ל' על ל' וחוקק בהם עשר ברום עשרים אמר להו הני למאן [אלה למי?], אמרו ליה שעתיד הקב"ה להעמידן בשערי ירושלים. אתא לקמי' דרבי יוחנן [בא לפני רבי יוחנן] אמר ליה דרוש רבי לך נאה לדרוש כאשר אמרת כן ראיתי, אמר לו ריקא אלמלא (לא) ראית לא האמנת, מלגלג על דברי חכמים אתה, נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות. . .

(ב"ב דף עה, א)

החושים ועיני בשר

כל החושים ועיני הבשר מבוטלים כלפי המקרא אני דורש, כי זהו המציאות, וזוהי הדרך דרך התורה ללכת בה ואחריה בתמימות מבלי לנטות ימין או שמאל.

(שו"ת "ציץ אליעזר" ח"ד סי"ח עמ' קפא)

ב. אמונה פשוטה

העיקר בזמן הזה

גם האנשים בעלי מוחין הנמצאים עתה, צריכים להניח שכלם ולא לילך אחרי הטעם ורדת, כי יכולים להטות ע"פ שכלם כו' עד כי ח"ו מרה תהי' באחרונה כו', וזהו העיקר בזמן הזה בעקבות המשיח, שלא לילך אחר השכל וטו"ד, כי אם לקיים התורה והמצוות בתמימות ואמונה פשוטה באלקי ישראל.

(היום יום י"ב טבת)

מלחמות המשיח

מלחמות אלו אין להם מקום בשכל גם לא בהשכל של הלוחמים.

(סה"מ מלוקט ח"ג עמ' רמ"ט)

אסור לערב את השכל

מההוראות שעלינו ללמוד מפרשת המרגלים - שלא לערב את השכל ולעשות איזה שינוי, אפילו שינוי הסדר בלבד, בדברי הרב, כ"ק מו"ח אדמו"ר, גם כשנדמה לו שע"י שינוי זה יצליח יותר בשליחותו, כי, בשינוי קצת מדברי הרב אפשר לטעות עד בדומה לטעות המרגלים, ובמכ"ש וק"ו: ומה המרגלים שנאמר עליהם "כולם אנשים ראשי בני ישראל המה", כששינוי מדברי משה, באו לטעות עד שאמרו "לא נוכל לעלות וגו'" - אנשים כערכנו על אחת כמה וכמה.

(התוועדויות תש"י ח"א עמ' 105)

לא לעשות "שטויות"

מבקש הנני את "שפיץ-חב"ד" שלא יעשו "שטויות" להוסיף בדברי פירושים ורמזים, שכוונתי היתה כך וכך - "דאס וואס איך מיינ זאג איך" [=מה שאני מתכוון אני אומר] ואין צורך בעזר שלהם בזה, הלואי לא יפעלו היפך העזר. . .

(התוועדויות תשד"מ ח"ד עמ' 2453)

ג. כח דברי חכמי התורה - רבנן

ע"י פסק דין של בית דין משתנים הטבע והמציאות

כמאמר חז"ל על הפסוק "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", אפי' כאשר רבנן "אומרים לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין". כלומר, אפי' ענין אשר תורת אמת מגדירה שהוא שמאל, ורבנן אומרים על כך שהוא ימין, פוסקת התורה עצמה: "לא תסור...". - יש לשמוע להם.

יש לומר, יותר מכך, שעל ידי כך שמלכי רבנן אומרים על שמאל שהוא ימין - הוא נעשה ימין. מכיון שכאשר התורה, תורת אמת, פוסקת "לא תסור", (אין הכוונה לומר שהדבר עצמו אכן נשאר "שמאל" ובכל זאת צייתה התורה שלמעשה ינהגו להיפך, כי חכמים אומרים שזהו "ימין", שהרי באמת לא ייתכן שתורת אמת תצווה לפעול בניגוד לאמת, אלא) הכוונה היא, שלמרות שדבר זה מוגדר מצד תורת אמת "שמאל", הרי התורה עצמה העניקה לרבנן את הכח לפעול, שעל ידי פסקם, ישתנה הדבר שהי' (לפני פסקם) שמאל, להיות באמת "ימין".

בדומה לנאמר בתלמוד הירושלמי על הפסוק "לא-ל גומר עלי", שעל ידי פסק דין של בית דין בענין קידוש החודש ועיבור השנה משתנים הטבע²⁸ והמציאות, והרי ייתכן שפסק הדין ייקבע גם על ידי ביטול העדות שנתקבלה לפני כן, ואשר לפיה נפסק אחרת (מציאות של תורה) וכדומה.

(28) ועפ"ז י"ל דימין ושמאל שבנדו"ד הוא לא רק ימין ושמאל דיני התורה (ראה ברמב"ן עה"ת "איך אוכל החלב כו' אהרוג האיש הנקי"), כ"א גם בנוגע לטבע. ועדיין צ"ע.

(לקו"ש ח"ה עמ' 8-127)

ד. דברי נשיא הדור - דבר ה'

דבר הוי'

היות ותשובה של הרבי היא הרי "דבר הוי' דבר בי ומלתו על לשוני"

קטע משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר ה'תש"י, בגוף כ"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, שהוסיף על הגליון.

(מופיע ב"ימי בראשית" עמ' 139)

דברי משה שבכל דור הם - "דבר ה'" ממש

בשעה שיש הוראה מהאפתשותא דמשה בכל דרא ודרא, עד לנשיא דורנו, צריכים לדעת שזהו ממש כמו ששומעים את זה מהקב"ה בעצמו מכיוון שדבר ה' דבר בו ומלתו על לשונו, וגלה דבריו ע"י עבדיו הנביאים, במלא צריכים לקבל את זה ממש כאילו היו שומעים את זה מפי הגבורה בעצמו.

ע"ד מ"ש באגה"ק, שאילו היו שומעים את זה מהקב"ה בעצמו, היו ממלאים את זה בתכלית הדיוק, כן הוא גם כאן שצריכים למלא את זה בתכלית השלימות, בלי שום אמתלאות בדבר, וכמ"ש באחרונים שאמתלא [מורכב] משני מילים אמת-לא, ולא להתוכח בזה ולא ללמוד בזה שום פשטים, ועאכו"כ שום פשט'לאך.

ואין חילוק בין אם הוא אומר מה הוא מקורו, ובין אם אינו אומר, שהרי זה דבר ברור שדבר ה' דיבר בו.

(שיחות קודש תשכ"ט ח"ב עמ' 423)

"התקשרות" - אמונה בשלמות

צריכים רק אמונה בשלמות שאין נפק"מ בין קודם לעכשיו, וצריכים לבצע את השליחות. רואים בעיני בשר, שאלה שעמדו בתנועה זו שלא חשבו מה צריך להיות ע"פ טבע היות וידעו שהולכים בשליחותו של נשיא הדור - שהוא בעל הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריכים את ההחלטה הגמורה שכאשר קשורים לרבי אין לטבע שום דעה שם.

(שיחות קודש (הוצאה חדשה) תשי"ג עמ' 171)

אי אפשר להביא את המשיח באופן כזה שכאשר שומעים מלה יוציאו "שולחן ערוך" וילכו למורה הוראה לשאול פשט ב"באר היטב" האם אין זה סתירה למה שהוא שמע לא באופן כזה אפשר להביא את המשיח.

. . ואם הוא מפקפק ח"ו בדברי רבו הרי זה הוכחה שחסר לו בהתקשרות,

(שיחות קודש תשי"ח עמ' ר"ד)

"אמת" - ללא שינוי

והפירוש האמיתי ד"אמת" הוא לא (רק) שלילת היפך האמת (שקר), אלא "אמת" משמעה - ענין שלא שייך בו שינוי, ענין נצחי ובלשון הכתוב "שפת אמת תכון לעד".

(לקו"ש חכ"ו עמ' 4)

ה. נביא

דברי הנביא - הם "דברי הקב"ה ע"י נביא זה"

כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שהם דבריו של הנביא, אלא משום שהם דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

(סה"ש תנש"א ח"ב עמ' 792)

הוא אמר ויהי

בח"י נביא ניב שפתיים הוא בח"י דיבור והוא אמר ויהי כי ברוח פיו כל צבאם כו'. ולכן אם בא הענין בהשתלשלות עד שהגיע לבחי' דבור בנביא בודאי יקויים כי כבר נעשה וד"ל.

(מאמרי אדה"ז הקצרים עמ' שנו)

נביא דורנו

נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו.

(סה"ש תנש"א ח"ב עמ' 791)

"נביא ממש"

ולהוסיף, שלאחרי שיודעים מ"ש רבינו הזקן שמענה על ענינים גשמיים שייך "לנביאים ממש", אזי יודעים שהמענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש"!

(התוועדויות ח"ב תשי"א עמ' 107)

פרק ג'

מבחן האמונה

אמונה בדברי התורה אפילו כשסותר למראה עיניים

א. אין להתפעל ממראה עיניים וכדו'

ראי'ה שנדמה שמבלבלת אין להתפעל מזה

... וגם כשנדמה שיש איזה בלבול הרי הולכים בדרכו של אברהם אבינו, היהודי הראשון, שבראותו נהר המעכבו מלקיים ציווי השם, עמד בתוקף ולא נתפעל, ואז נתגלה שלא הי' לזה שום מציאות אלא הוא דמיון בלבד . . .

(סה"מ מלוקט ח"ד עמ' קה)

ועוד נקודה בזה - שהנסיון הוא ע"י דבר שאין בו מציאות כלל, וכל ענינו אינו אלא לפעול נס והרמה, עי"ז שמראים שלא מתפעלים כלל, שאז, מתגלה האמת שאין בו מציאות כלל, כי אם, לפעול נס והרמה:

בנוגע לנסיון העשירי - איתא במדרש: "ביום השלישי, וכי מאחר שהדרך קרובה למה נתעכב שלשת ימים, כיון שראה (השטן) שלא קבלו ממנו (אברהם ויצחק), הלך ונעשה לפניהם נהר גדול, מיד ירד אברהם לתוך המים . . . כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו, באותה שעה תלה אברהם עינו לשמים, אמר לפניו רבש"ע כו', מיד נער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

כלומר, כל ה"נהר גדול", אשר, כבר ב"חצי הנהר הגיע המים עד צווארו" - לא היתה לו מציאות כלל (לא רק ברוחניות, אלא) גם בעולם הזה הגשמי, כי אם, ענין של דמיון בלבד, ולכן, כאשר אברהם הראה שאינו מתפעל מזה (אלא ממשיך ללכת כדי לקיים את ציווי השם), ו"תלה אברהם עינו לשמים" - אזי נתגלה האמת, שאין כאן מציאות של נהר כלל, "יבש הנהר ועמדו ביבשה",

ואדרבה - כל מה שנשאר ממנו, אינו אלא הענין דנס והרמה.
 ועד"ז בנדו"ד - שאין לנסיון מציאות כלל גם בעולם הזה הגשמי והחומרי,
 "עולם הקליפות", ולכן, כאשר "תלה . . עיניו לשמים", אזי נתגלה באופן
 גלוי לעין כל שאין כאן מציאות כלל, וכל מה שנשאר - אינו אלא הענין דנס
 והרמה . . .

(סה"ש תשמ"ז ח"א עמ' 6-265)

ב. תורה - מציאות אמיתית

האמת - כפי הכתוב בתורה

כאשר חכמי האומות אומרים ע"ד מאורע וענין בעולם שהוא שונה ממש"נ
 בתורה - אא"פ לתרץ שבתורה מדובר רק ברוחניות העיניים. וכמדובר כמ"פ
 ההכרח לזה מסיפורי הש"ס (בכורות ח,ב) שגם כאשר אמרו חכמי אוה"ע
 שהבחינו שנחש מתעבר לתלת שני ענה להם ר"י בודאות שאינו, והביא הוכחה
 מפסוק וק"ו שהוא "לשב שני" (והמדובר הי' בעיבור נחש כפשוטו).

(לקו"ש חכ"ב עמ' 235 הע' 46)

כשהתורה מעידה - ה"ז מציאות אמיתית

ומובן, שהעובדה שאינו רואה את העגלות - אינה משנה את מציאות קיומן
 של העגלות באופן נצחי.

ואדרבה: מכיון שהתורה אומרת שהעגלות קיימות, הרי, מציאותן של
 העגלות היא בתכלית ההתאמתות, עוד יותר מאשר דבר שרואה בעיניו, שכן
 דבר שרואה בעיניו, יתכן שאינו אלא דמיון בלבד, ואילו כאשר התורה מעידה
 על קיום הדבר, הרי זה בודאי מציאות אמיתית, בכל התוקף כו'.

וענין זה - שתכלית ההתאמתות היא בנוגע למציאות ע"פ תורה -

מונח בפשטות אצל כאו"א מישראל, גם ילד קטן, אשר, מיד כשנולד
 מקיפים אותו בעיני קדושה, "שיר המעלות", וכיו"ב, ומנגנים לו ב"שיר
 ערש" אודות מעלת

התורה, "כי טוב סחרה מכל סחורה", אע"פ שאינו שייך עדיין להבנה

והשגה, "בטרם ידע הנער מאוס ברע ובחור בטוב", ובמילא, כתוצאה מחינוך כזה, אין צורך להסביר לו שמציאות אמיתית היא - מציאות ע"פ תורה!
(התועדויות תשמ"ז ח"ב עמ' 101)

אמונה שלמעלה מהשכל

איתא במדרש "פתי יאמין לכל דבר - זה משה". והרי פשיטא שאף אחד לא ישאל מהו החילוק בין "פתי יאמין" כפשוטו לדרגא ד"פתי יאמין" שנאמרה אודות משה רבינו - אמונה שלמטה מהשכל ואמונה שלמעלה מהשכל! ...
אם מישהו זקוק להסבר וביאור בדבר - אינני יודע אם שייך בכלל לעזור לו בזה! ...

(התועדויות תשמ"ד ח"ד עמ' 2567)

מי שהוא מזוכך - רואה גם בעיני בשר

צריכים לדעת שכל מציאות הזמן זוהי רק המציאות של תורה, שמזה הוא משתלשל. והגם שבעיני בשר אין רואים זאת, אבל זה שהדבר הינו בהעלם או בגילוי אין זה משנה כלום בדבר עצמו, כל השינוי הינו רק לגבי זה שכאשר הדבר בגילוי רואים זאת כולם, וכאשר הדבר בהעלם שייך שזה יהי' מה שהוא אינו רואה, אבל הדבר עצמו הוא זהה.

בזה שבעיני בשר רואים את מציאות הזמן כמציאות בפ"ע, צריכים לדעת שזהו רק בגלל שמסתכלים בעיני בשר, אבל האמת אינה כן, ומי שהוא מזוכך רואה את האמת גם בעיני בשר.

(שיחות-קודש תשי"ז עמ' רד)

ג. כבר היה לעולמים ...

חומש: וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו:

רש"י: כי זה משה האיש - כמין דמות משה הראה להם השטן שנושאים אותו באויר רקיע השמים:

"התורה והמצווה" (המלבי"ם): **כי בושש משה לרדת מן ההר - והוא נפרד מאתם על מנת לשוב וכבר עברו מ"ם יום ולא לקח עמו לחם ומים, וחשבו שא"א שיתקיים בלי מזון מ"ם יום, ושהגוף יצטרך מזון להשלים הניתך, וע"כ הגם שהאמינו במשה שאמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם, בכ"ז חשבו ששב נפש משה נפרדת מחומר ונעשה בגופו כמו בגוף חנוך ואליהו, שנשאר ביסוד האש והתפרדו חלקיו, והוא התעלה להיות מלאך ושכל מופשט מחומר עד שלא יראו אותו עוד בעין בשר, והם צריכים מנהיג שיראוהו, וכמו שהיה עד הנה שהגם שמשה היה איש האלוקים, שפנימיותו היה אלוקות וה' שכן בו, והיה מופשט מגופו, בכ"ז התראה אליהם בצורת נפש אלוקית חונה בגויה ובאופן זה הוציאם ממצרים, וצריכים עתה מנהיג מוחש שיעמוד במקומו שיראוהו בעיניהם וימצא עמהם בין עדתם במחנה.**

(שמות לב, א)

רק לפתוח את העיניים

ובפשטות - שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים! . . .

(התוועדות תשד"מ ח"ד עמ' 2213)

פרק ד'

נשיא דורנו - לנצח!

נשיא הדור האחרון - הוא נשיא נצחי,
כנשמה בגוף בחיים נצחיים.

נשמה בגוף באופן נצחי

. . . ואף שבהמשך הכתוב נאמר "לפני מותו", הרי, מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו י"ח כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת העניין ד"מאן דנפיל מדרגיה איקרי כו'), ובמילא, ישנה מציאותו של משה - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - נשמה בגוף באופן נצחי . . .

(התוועדויות תש"נ ח"א עמ' 89)

בדור שמישח לא בא - היתה הסתלקות

הנשמה מן הגוף, משא"כ בדורנו זה

מזה מובן החידוש דדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף

בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'), משא"כ בדורנו זה - הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה - נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ, אלא אדרבה - מתווספת שלימות נעלית יותר [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון

מאורייתא שבכתב, בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמשיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאיתי תצא".

(סה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 294)

אין שום שינוי, אפילו לא השינוי דגניזה

כפי שמגלה את עצמו "בקרובנו" נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הנשיא הוא הכל", "צדיק יסוד עולם".

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפי' לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנו וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו.

(סה"ש תנש"א ח"ב עמ' 794)

אבן השתי' בגלוי

. לקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שמלכתחילה לא נגנזה, אלא נמצאת תמיד בגלוי.

(התוועדויות תנש"א ח"ד עמ' 217)

אבן השתי' ללא שינויים

אבן השתי' שקיימת בשלימות ובגלוי גם בזמן הזה בלי שינויים במקום קודש הקדשים בבית המקדש - שלכן מתחזקת יותר הטענה והתביעה דבנ"י על הגאולה, בטענה כי רואים עכשיו בגלוי בעולם הזה התחנות את אבן השתי' שהיא היסוד של כל עוה"ז גם עכשיו - כי היא נותרה בשלימות ללא שינויים במקומה.

(סה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 11)

שלילת שאלות וספקות

על ידי "חשבוננו של עולם" - ע"פ תורה - יתוסף עוד יותר בענין החיים. לכל לראש, ברכה בנוגע לענין החיים - "והחי יתן אל לבו" - אריכות ימים ושנים טובות, וכאמור באופן של הוספה בכמות ובאיכות, עד להוספה שבאין ערוך לגמרי.

. . בין פעולותיה האחרונות (של הנפטרת) בחיים חיותה בעלמא דין. שנודעו ונתפרסמו באופן גלוי לעיני כל, גם ל"עמי הארץ" - המענה שלה אודות אביה, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו : "אבי, הרבי, הוא בעצמו, ביחד עם ספריו וכל עניניו, שייך לחסידים".

במענה זה ביטאה הנפטרת, והכריזה באופן גלוי לכל, שנשיאותו של נשיא דורנו - ממלא מקומם של רבותינו נשיאינו, עד לכ"ק אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד, והבעש"ט, מייסד תורת החסידות הכללית - הוא עניין נצחי (שלא שייך בו הפסק, ח"ו) עד ביאת גואל צדק.

ועיקר החידוש שבדבר (הידוע וברור בלאה"כ³⁸) - שהמענה שלה נתקבל אצל "עמי הארץ", ועל יסוד זה פסקו (על דבר הספרים וכו') ש"כן יקום" במעשה בפועל,

. . שהכרזה הנ"ל (של הנפטרת) ע"ד ההמשך והנצחיות דתורת החסידות ונשיאי' עד ביאת גואל צדק - נתקבלה ופעלה "בעיני כל השרים וכל העמים".

ומזה מובן, שהענין ד"והחי יתן אל לבו" צ"ל גם (ובעיקר) בהנ"ל - חיזוק והוספה ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הנצחיות דהמשך תורת החסידות הכללית ותורת חסידות חב"ד ונשיאי' לדורותיהם עד ביאת גואל צדק, באופן גלוי לעיני כל, גם ל"עמי הארץ".

38) כדברי רבינו הזקן שאמר לו רבו המגיד את אשר הגיד לו מורו הבעש"ט, "אשר יעורר רחמי שמים עליו בעזרת מורו הבעל ח"י אשר יצליח בהעבודה אשר עליו לדורותיו . . עד כי יבוא משיח צדקנו . . ויוליכנו קוממיות לארצנו כו" (סה"מ תש"ח עמ' 176). וראה סה"ש תורת שלום עמ' 176 : דוד מלך ישראל חי וקיים, וואס דאס איז געווען דער בעש"ט און דער מגיד און דער רבי. און אזוי שטענדיק וואס מיר זיינען דאך פון דוד'ן, וועט דאס שטענדיק זיין ביז משיח'ן.

ובהקדמה:

גם הידיעה ע"ד המשכה ונצחיותה של תנועת ותורת החסידות צריך להיות באופן ברור לכל בני"י - שכולם קשורים ומקבלים חיותם מ"ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בחי' ראש ומוח", גם אלו שהם בבחינת "צפרנים", ואפילו "הפושעים ומורדים בתלמידי חכמים" שיניקתם "מבחינת אחוריים של נפש רוח ונשמת תלמידי חכמים",

ועד שצ"ל באופן ברור גם ל"כל השרים וכל העמים אשר בכל מדינות המלך", מלכו של עולם - כשם שהגאולה האמיתית והשלימה (שנעשית ע"י הפצת החסידות) היא לא רק לכל בני"י, אלא גם לכל באי העולם, "לעבדו כולם שכם אחד", כנ"ל.

ולכן, יש לשלול נתינת מקום לשאלה וספק בדבר - אף שבאמת ה"ז מובן ופשוט ללא שאלה וספק⁴⁷ - מכיון שצ"ל באופן ברור לכל, גם ל"עמי הארץ" (שאצלם יכולה להתעורר שאלה וספק כו'), ע"י הדברים דלקמן.

. . ומזה מובן גם בנדו"ד (שלכן סיפר לי כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפור זה) - שגם אם יש מישהו שמעורר שאלה וספק שתוכנה "באו ונחשב חשבוננו של עולם" (אף שלאמיתותו של דבר אין מקום כלל לשאלה וספק. כנ"ל), צריכים לדעת שבנוגע לפועל, הרי אדרבה - לאחרי שאלה כזו בודאי יתוסף עוד יותר באריכות ימים ושנים טובות, בהמשך לנשיאותו של נשיא דורנו, ובהמשך הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, עד ביאת גואל צדק.

. . והעיקר - שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש (כאמור, שכבר נשלמה גם העבודה ד"צחצוח הכפתורים", ולא נותר אלא הגילוי בעיני בשר), ואז נעשה לא רק אריכות ימים ושנים טובות, אלא חיים נצחיים כפשוטם ממש.

. . וכאמור שע"י החשבון הנ"ל - "חשבוננו של עולם" ע"פ תורה - יתוסף עוד יותר בענין ("והחי יתן אל לבו"), שכן, ע"פ מש"נ בקהלת "אין גו' חשבון גו'", מובן, שענין החיים קשור עם חשבון דוקא, חשבון דקדושה. . . וכל השאלות והספקות כו' - בטלים לגמרי, כאמור, על יסוד פס"ד

47) לא מבעי שלילת "ספק" שמצד הלעו"ז - "ספק בגימטריא עמלק" (כש"ט הוספות סצ"ג ובכ"מ), אלא אפילו שלילת "ספק" שמצד הקדושה שהרי גם בתורה יש עניני ספיקות כו'.

תורתנו הקדושה,

. . ולסיכום - באותיות פשוטות:

דבר ברור - ע"פ פסק התורה - אשר מכאן ולהבא הולך וניתוסף בענין החיים ("והחי יתן אל לבו") ביתר שאת וביתר עוז, לאורך ימים ושנים טובות. . . [לאחרי חלוקת השטרות לצדקה - ניגשו הרבנים חברי הברד"ץ שליט"א וברכו את כ"ק אדמו"ר שליט"א באריכות ימים ושנים טובות. ושיהי' "ואתה תצוה את בני ישראל". והוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א: ובאופן ד"נר למאור", ללא הענין ד"כתית", בטוב הנראה והנגלה].

(התוועדויות תשמ"ח ח"ד עמ' 398, ואילך)

פסק דין

"ופוסקים אנו שעל פי דין תורה חלה עליו שבועת הקב"ה "שלא יכבה נרו לעולם ועד", ועליו לחיות בחיים נצחיים נשמה בגוף ולהיות תיכף ומיד ממש בריא אולם כפשוטו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, בריות גופא ונהורא מעליא, ולראות הצלחה אלקית בכל מעשיו." (חלק מה"פסק דין" י"א ניסן תשנ"ב, מופיע בשלמותו בספר "יחי המלך המשיח")

כשנפסק הדין

. . . הנה בעניני קבלה, כמו בכל חלקי התורה, אימתי יש מקום לדיעות חלוקות - קודם שנפסק הדין על פי כללי התורה, אבל לאחר פסק דין כדיעה אחת, הרי, בנוגע למעשה ולפועל, רק דעה זו אמתית היא. והוא הדין בשאלה הנ"ל: עד שבא האריז"ל היתה בזה מחלוקת . . אבל לאחר שאמר האריז"ל דעתו . . אין לפרש ענינים של מעשה ומציאות (וכמו ענין הבריאה בפועל) כי אם מתאים לדבריו.

(אג"ק חיי"ג עמ' קמה-ו)

פרק ה'

מלך המשיח

מלך המשיח הינו בשר ודם נשמה בגוף,
הנמצא בעוה"ז הגשמי.

מציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה

ויה"ר שעוד לפני שיבוא הזמן להתוועדויות אלו, תיכף ומיד בעלייתם להכריז ולהזמין כו' - יבוא ויתגלה משיח צדקנו בפועל ממש, - בשר ודם, שנמצא כבר בעוה"ז הגשמי, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", על כן צריך לומר שמציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה. . .

(התוועדויות תשמ"ט ח"א עמ' 446)

עאכו"כ לאחרי ה'וינצח'

הרי משיח צדקנו צריך להיות דוקא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, "מן הארץ", כמבואר ברמב"ם בהלכות "מלכים ומלך המשיח ומלחמותיהם", . . . עאכו"כ לאחרי ה'וינצח', הנצחון של משיח צדקנו על כל הענינים המנגדים, . . . ועוד ועיקר - דמכיון שגם ענין זה ('וינצח') ישנו כבר.

(שיחות קודש תשנ"ב ח"א עמ' 318)

"נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי"

ופס"ד ברור ברמב"ם: "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח, "מלך מבית דוד כו'", נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי) או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד כופר אלא בתורה ובמשה רבינו"!

(התוועדויות תשמ"ו ח"א עמ' 155)

מלך המשיח מבשר הגאולה

ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש (יל"ש ישעי' רמז תצט) ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ* שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחר ש"מקדש העתיד יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן גאולתכם".

*ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" - ש"גגות . לא נתקדשו" (רמב"ם הל' בהב"ח פ"ו ה"ז) שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

(סה"ש תשנ"ב ח"ב עמ' 468, הע' 38)

וממשיך, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" - כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(סה"ש תנש"א ח"א עמ' 9-138)

מבשר הגאולה - חי לעולם

לפיכך על הר גבוה עלי בשרי מבשרת ציון כי מפי החי לעולם היא הבטחת הבשורה.

(רש"י ישעיה מ, ו. הדגש אינו במקור)

במשיח בטל המוות לגמרי

בוויכוח עם הנוצרים דחה הרמב"ן את טענתם שה'משיח' כבר בא ומת, בנימוק שהמשיח אינו יכול למות. הוא מסביר שם, שכל ענין המות נתחדש בעטיו של חטא עץ-הדעת, ו"כולם מודים שחטאו ועונשו של אדם הראשון יתבטל לימות המשיח. אם-כן, אחר שיבוא המשיח יהיה (המוות) בטל מכולנו, אבל במשיח עצמו בטל הוא לגמרי". לראי' מביא הרמב"ן את הפסוק שמתייחס למשיח: "חיים שאל ממך, נתת לו אורך ימים עולם ועד".

הקבלה והחסידות מכריעים כדעת הרמב"ן. . .

((ימות המשיח" עמ' 140-1, "כדעת הרמב"ן-ראה אג"ק ח"ב עמ' צב))

דוד מלך ישראל חי וקיים - משיח

(וז"ש במשיח חיים נתתי לו חיים נצחיים דא"ס דכתיב ביה ה' ימלוך לעולם ועד והוא ענין דוד מלך ישראל חי וקיים אבל משיח בן יוסף אינו נצחי כו')

(תורת חיים לאדמו"ר האמצעי פרי' ויחי, עמ' ק"ו)

כסא דוד ומלכותו הוא עד עולם, וגם אנו אומרים בקידוש הלבנה דוד מלך ישראל חי וקיים, והלא מבואר בכתובים ובמארוז"ל שדוד לא חי כ"א שבעים שנה. . . אך הענין הוא דמה שאומרים דוד מלך ישראל חי וקיים קאי על משיח בן דוד, . . . על משיח נא' נתתה לו בחי' מתנה שאינה חוזרת ולכך יהי' חיים נצחיים כו', וזהו נתת לו אורך ימים כו',

(מאמרי אדמוה"ז נביאים ישע"י עמ' ס" - ס"א)

שלא יכבה נרו לעולם ועד שאור הבעש"ט תמיד מאיר, חסידות תהי' עד משיח בלתי ספק, שהרי דוד מלך ישראל חי וקיים, שזה הי' הבעש"ט והמגיד והרבי, וכן לתמיד שהרי אנחנו מדוד [ולכן] זה יהי' לתמיד עד משיח.

(סה"ש תורת שלום עמ' 176)

ולא עוד, אלא שמצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא דוד המלך: "דוד שמי'" ("דוד בעצמו"), ובלשון הידוע: "איש צמח שמו הוא דוד בעצמו".

ועד כדי כך, שגם בזמן שבינתיים, בזמן הגלות - "דוד מלך ישראל חי וקיים", כפי שאומרים ב"קידוש לבנה",

וכמדובר כמ"פ שאין הכוונה לומר ש"חי וקיים" לעולם הבא - דא"כ (א) אין זה ענין מיוחד אצל דוד המלך שהרי "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", (ב) אין זה ענין השייך ל"קידוש לבנה". . .

הכוונה היא, איפא, ש"חי וקיים" גם עתה, ולא עוד, אלא ש"חי וקיים" בתור "מלך ישראל", הכולל את כל בני, "ראשיכם שבטיכם. . . טפכם נשיכם. . . מחוטב עציך עד שואב מימך", ולכן, שייך הדבר (א) לדוד המלך, כאמור, שמלכות דוד היא "עד עולם", (ב) ל"קידוש לבנה" - "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא!

. . . ולא רק בתור "מלך ישראל", כי אם גם בתור מלך על כל העולם כולו, כפס"ד הרמב"ם שמלך המשיח "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד,

שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה".

(התוועדויות תשמ"ו ח"א עמ' 8-525)

משיח - גוף גשמי תמיד

אמנם הנה במשיח נאמר בו "והריחו ביראת ה'" וארז"ל דמורח ודאין הרי לא נעשה שינוי הזדככות כלל בגופו אלא יהיה לו גוף חומרי כשאר ערך הגופנים דכל ישראל שבאותו הזמן עד שישב על הכסא לשפוט כמו שגוף* גשמי שיושב על הכסא כו' (רק בעוה"ב שלאחרי* ימות המשיח אמרו שאין בו אכילה ושתייה כו'). . ומזה יש הוראה על יתרון מעלה ומדריגת המשיח גם על חנוך כי חנוך הוצרך להתפשט מחומר הגופני בעלותו למעלה, ומשיח יתקיים בגופו עם שרש נשמתו למטה כמו שהוא למעלה ממש . . ע"כ יכול נשמתו להתקיים ולהתלבש בגוף פשוט ולהיות מורח ודאין.

שגוף: בכת"י ב': שמלך

שלאחרי ימות: בכת"י ב': שלימות

(מאמרי אדמו"ר האמצעי, דרושי חתונה ח"א עמ' קל"א)

דהנה ידוע שישנם ג' מדרי' משה חנוך ומשיח, דמשה הנה אף שמת מיתת נשיקין מ"מ הנה גופו טעון קבורה שנקבר בהר נבו, וחנוך הוא למעלה מזה דכתיב ב' ואיננו כי לקח אותו אלקים, מ"מ הנה גופו נשתנה, ואמנם משיח יהי' נשמה בגוף גשמי וגופו הגשמי יהי' מקושר ומיוחד בלמעלה מעלה עד אין קץ

(סה"מ תשי"ד - הוצאה תשמ"ה - עמ' רל"ט)

דהנה משה אף שמת במיתת נשיקין מ"מ גופו הי' טעון קבורה שנקבר בהר נבו, למע' מזה חנוך שעלה השמימה אבל גופו נשתנה, אמנם משיח יהי' נשמה בגוף, בגוף גשמי, ובגופו הגשמי יהי' ונחה עליו רוח הוי'

(סה"מ תשי"ד - הוצאה תשמ"ה - עמ' רמז)

יחוד מ"ה וב"ן

על-פי זה מובן מדוע יש במשיח עצמו (גם) הגדר של שליח, שמתבטא

בחיבור ויחוד בין שני ענינים (יחוד מ"ה וב"ן): מציאות לעצמו, כביכול, של נשמה בגוף, בשר ודם . . . ויחד עם זאת - שלוחו של אדם העליון וכמותו ממשי,

שכן כדי לפעול את יחוד הנשמה והגוף דישראל (על-ידי "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה"), ויחוד הרוחניות והגשמיות בעולם, צריכים להיות בו עצמו שני הענינים והתאחדותם יחדיו.

(סה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 107)

נראה ההיפך לפי שמתעלם בעצמותו

כידוע דמשיח בן דוד בא בהיסח הדעת שזהו מצד העלמות וההסתרים כו' שהן מצד ההתעלמות כו', והינו לפי שאמיתי' הגילוי דמשיח הוא שיתגלה בחי' עדין עלאה סתימאה שזהו מה שסתום בעצם כו' ולפי שמתעלם בעצמותו ביותר ע"כ עוד נראה ההיפך כו',

(ליל ב' דחה"ס, עדר"ת, "בשעה שהקדימו" ח"א עמ' תיט-כ)

"עתידי משיחינו להתכסות אחר שנגלה וישוב ויתגלה"

(יב) "אשרי המחכה וגו'" - ארבעים וחמש שנים נוספים על חשבון העליון שעתידי משיחנו להתכסות אחר שנגלה וישוב ויתגלה וכן מצינו במדרש רות וכן יסד ר' אליעזר הקליר (בסילוק יוצר פרשת החדש).

(רש"י דניאל יב, יב ועוד, הדגש אינו במקור, ראה בפרטיות יותר - במדב"ר יא, ג)

נשיא הדור - משיח שבדור

כלומר: "משיח" - הוא נשיא הדור (כדלקמן), ולכן, כאשר ה"שליח", שלוחו של נשיא הדור ("שלוחו של אדם כמותו"), מצרף ומוסיף יו"ד, עשר כחות נפשו... למילוי השליחות - אזי מתגלה אצלו בחי' המשלח - "משיח".

והענין בזה:

נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'") - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו,

משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור. ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא - משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ולא עוד אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" - "משה שפיר קאמרת", ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", נמצא, שנשיא הדור, משה רבינו שבדור, הוא גם משיח צדקנו שבדור.

... ובכל אופן, גם אלו הטוענים שסגנון כזה ותוארים כאלו הם למעלה מכפי יכולת הקליטה דכלי השגתם - הרי אין כל נפק"מ אם בכחם לקלוט זאת אם לאו, ואין זמן להמתין עד שהדבר יקלט בכלי השגתם;

יפרשו את הכוונה שנשיא הדור הוא "משיח" - כפי שירצו, אבל העיקר - שימלאו את שליחותו של נשיא הדור בהפצת היהדות והמעיינות חוצה, ...

כולל - חיזוק האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "יעמוד מלך מבית דוד כו'", "בשר ודם בעוה"ז הגשמי, אשר, "כל מי שאינו מאמין בו, או שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו . . . בדברי הנביאים . . . כל הספרים מלאים בדבר הזה" (כפס"ד הרמב"ם),

(התוועדויות תשמ"ו ח"א עמ' 3-342)

מקומו של מלך המשיח - 770

"ובנה מקדש במקומו" . . . ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים . . . בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני" לירושלים).

ויש להוסיף בביאור העילוי ד"בית רבינו שבבבל" - שמעלתו לגבי "בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל" היא . . . גם מצד היותו "בית רבינו" . . . ביתו של נשיא הדור, ש"הנשיא הוא הכל"

. . ועפ"ז יש לבאר העילוי ד"בית רבינו שבבבל" - שלהיותו מקומו הקבוע (בית) של נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל", שכולל כל הדור, יש בו השראת (וגילוי) כללות השכינה (לא רק חלק ששורה (ומתגלה) על עשרה מישראל), מעין ודוגמת השראת וגילוי השכינה בבית המקדש, "שנסע מקדש וישב שם"

. . ויש לומר, שביתו של נשיא הדור, שכולל כל הדור, הוא ע"ד ודוגמת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו", כדרשת חז"ל בנוגע לביהמ"ק.

. . עפ"ז יש לבאר כהנ"ל בנוגע ל"בית רבינו שבבבל" בדורנו זה - ביתו (בית הכנסת ובית המדרש) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: . . עד להמקום הקבוע ד"בית רבינו", בית הכנסת ובית המדרש שלו, המרכז של ליובאוויטש . . עד ביאת גואל צדק.

. . ו"בית (רבינו) - מספרו שבע מאות ושבעים, וע"ש מספר זה נקבע שמו אשר יקראו ל"בית רבינו" בפי כל ישראל, "770",

(קונטרס "בית רבינו שבבבל", סה"ש תשנ"ב ח"ב עמ' 468 ואילך).

הוספה

מי שלא יתפעל

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח: לפני ביאת משיח תהי' שוב אותה תופעה שהיתה לאליהו הנביא עם נביאי הבעל בהר הכרמל, אלא שאז ירדה האש על המזבח של אליהו הנביא ולא על המזבח שעשו נביאי הבעל, ואילו לפני ביאת משיח תרד האש על מזבח עובדי הבעל ולא על מזבחו של אליהו הנביא, ומי שבכל זאת לא יתפעל מכך וימשיך להאמין באליהו הנביא - הוא זה שיזכה לראות בכיאת המשיח.

(תמצית מספר "והוא יגאלנו" עמ' 109 וכ"כ ב"דברי שמואל" פר' נח עמ' מ')

"כל שהאמין בו"

ובאותה שעה חוזרין ישראל לדעת אחרת ומבזין למשיח ואומרים או לנו שתעינו אחר זה, אמר להם הקב"ה: עכשיו תראו את האור שלו . . וכל

שהאמין בו אינו נמחק מספר החיים. שנאמר: . . "ובעת ההיא ימלט עמך"!.
ע"כ. וד"ל.

(פרקי היכלות רבתי פל"ה, ו)

מי שהוא מאמינו

כל מי שהוא מאמינו והולך אחריו הוא אוכל שרשי רתמים ועלי מלוחים
הה"ד (איוב ל) הקוטפים מלוח עלי שיח ושורש רתמים לחמם.

(במדב"ר יא,ג)

פרק ו'

פרסום

דעת תורה יש לפרסם מתוך אמונה איתנה, ובצורה ברורה וגלויה, מכיוון שזוהי האמת.

את האמת יש להכריז באופן גלוי

לכאורה יכול לבוא מישוהו ולטעון: דיבורים אלו הם "ווילדע רייד", אשר, בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמרו, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו?! ובכן, לכל לראש צריכים לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו':

מכיון שכן הוא האמת ע"פ תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי. ויתירה מזה - המצב כיום הוא שגם העולם מוכן לקבל זאת, צריכים רק לבוא ולומר באופן גלוי.

ועד"ז כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספדו ספדניי וחנטו חנטייא" - אז צריכים לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים.

וכמו כן כאשר עושים אסיפות כדי לדרוש ולחקור בנוגע לאופן ההנהגה של העם היהודי - אין מה להתפעל כו', ואדרבה, צריכים לומר להם בפשטות שיעיינו ב"בייבל" (דבר המקודש גם אצלם), בדבריו של ישעי' הנביא אודות ענינו של עם ישראל - "עם זו יצרתי לי (למען) תהלתי יספרו"!

וכאמור, העולם נמצא במצב כזה שהוא מוכן לקבל דברים אלו: צריכים רק לאומרם, בדברים היוצאים מן הלב, שאז, פועלים הדברים פעולתם, ובאופן שהפעולה היא בדרכי נועם ודרכי שלום, מבלי שיהי' צורך לבטל איזו

התנגדות (ועאכו"כ שאין צורך במלחמה) - כפי שראו במוחש כל אלו שעסקו בזה.

(התוועדות תשמ"ז ח"ב עמ' 209)

זוהי המציאות - גם אם אינך מביין

ובכח זה יכולים לילך להבתי כנסיות, ולבאר ליהודים שפוגשים שם, שבאמת משה לא מת, ואין שום שינוי, כי אם, שנעשה נתינת מקום לקס"ד כו'. - באם יתקבלו הדברים, מה טוב, ובאם יש שאלות וקושיות, הרי, כשילד שואל קושיא אצל המלמד, והמלמד אינו יודע מה להשיב, סוטר לו על לחיו, ואומר לו: כשתגדל תביין! . . . כך יש לומר גם לאותו יהודי ששואל שאלות: זוהי המציאות גם אם אתה אינך מביין!

(תורת-מנחם ח"ב תשי"א עמ' 36)

שלילת פשרות

כיון שתורתנו תורת חיים היא והאמת אחת היא, הרי כל נטי' מזה, אף אם תהי' הכונה בזה רצוי', סופה להביא להיזק כיון שאין זו דרך התורה, (אג"ק חט"ו עמ' קלג)

בכלל כל ענין של פשרה חשוד שיסודה בויתורים ובאי-אמונה באותו הענין שבו עושים פשרה, (אג"ק חט"ז עמ' רמ)

ובפרט שכל המתבונן באמתו של דבר, מוכרח להודות שכל ענין של פשרה בשיטות אינו דרך לקירוב שלום ואחדות, אלא אדרבה, מייסד מצב לחיכוכים תמידיים בלתי פוסקים והולכים וגדלים. (אג"ק חח"י עמ' רלב)

. . . ובודאי לדכוותי' למותר להעיר על שלילת הפשרות, לא רק פשרות בהנוגע לקיום המצות בפועל, שהרי זה פשוט, אלא אפילו פשרות בהנוגע לדיעות ואפילו גם פשרות בהסברת ענינים שיש אומרים שהמדע סותר השקפת התורה ומסבירים שרק זה הדרך לרכוש הנוער המאמין במדע ומסקנותיו, והרי רואים אשר רבים חללים הפילה שיטה זו, לא רק חללים

בהנוגע לדיעות כוזבות אלא בעוה"ר חלישות בקיום המצות ופשיטא בהמס"נ
על קיום המצות,

(אג"ק חט"ו עמ' ס)

צריכים להסיר הפחדים

ישנם הטוענים שלא כל מוחא סביל דא לקבל ענין הנ"ל - שלכאו"א מאיר
הארת המשיח, ואדרבא, ע"י שמיעת ענין כזה יתבלבלו וכו',

אמנם באמת אינו כן כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם ה"חוצה"
יכול לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא
ענין זה לה"חוצה", וכשיאמרו את הענין בפשיטות (בלי שום פקפוק) - ע"י
שיחזקו האמונה שלהם עצמם - יתקבלו הדברים אצל השומעים, ויפעלו
פעולתם.

(לקו"ש ח"ז עמ' 274)

גם מי שלא קלט

נ"יש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה
הטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה שלהם, דכיון
שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם
לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול"
מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד
ואחת מישראל. ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו
פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנמיות וכו'.

(סה"ש תשנ"א ח"ב עמ' 778)

תוקף ונחת

יש ללכת בתוקף. יש אמנם לדבר דברי נחת כדי שיתקבלו (וכפתגם כ"ק
מו"ח אדמו"ר: "אין לעקור לשני את החוטם"), אבל - בתוקף, ובדיבור בנחת
ובתוקף תהיה הצלחה.

(לקו"ש ח"א עמ' 128)

אורות דתוהו בכלים דתיקון

נשו כל אשר ביכלתכם - ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון - להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

(סה"ש תשנ"א ח"ב עמ' 474)

ואחכה לבשו"ט מאתם, שנתיישבו האורות בכלים, אף שכלפי חוץ אין צ"ל ניכר זה, כי בימינו אלה ובפרט במקומות שם הם נמצאים, הרי צריך להראות אורות רבים כדי לבקע את החושך כפול ומכופל.

(אג"ק חכ"א עמ' קסג)

עבודת השליחות

ה"שער"

. . מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל עניני השליחות והיא נעשית ה"שער" שעל-ידו "עולים" כל עניני השליחות; ועאכו"כ בנדו"ד, שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה - הכנה לביאת המשיח - שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

(מתוך שיחת ש"פ חיי-שרה, פתיחת כינוס השלוחים העולמי, ה'תשנ"ב ס"א)

חדורים בנקודה זו

. . כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

. . הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) - ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח", אלא כל ימות המשיח - גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

הסברת ענינו של משיח באופן המתקבל על השכל

והכוונה בפשטות היא - שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו.

(שם סעיף י"ד)

צורת הדיבור שפועלת ומעוררת את הזולת

והנה, הנהגה זו צריכה להתבטא גם בשעה שהולך לדבר עם הזולת - שלכל לראש עליו לצעוק "משיח נאו"!! . . . ולצעוק עד כדי כך, שגם הזולת עצמו יתחיל לצעוק "משיח נאו"!! . . .

לכאורה, יכול משהו לטעון: היתכן, כאשר רוצים לפעול על הזולת - צריכים להתנהג כמו "ג'נטלמן" . . . לכל לראש צריכים לתת לו "שלוש עליכם", ולשאול אותו: מה שלומך ואיך אתה מרגיש, ובשפת המדינה דוקא: "הא' דו יו דו", ואח"כ להתעניין בשלום אשתו ובני ביתו, לשאול אותו כיצד מתנהלת פרנסתו, מה עשה ומה מתכונן לעשות, וכיו"ב, ואח"כ להתחיל לדבר עמו אודות עניני יהדות, החל מאל"ף-בי"ת של יהדות, עד שיגיע ל"אחרית הימים", "אָט אָט קומט משיח" . . .

הנהגתו, טוען הוא, כהנהגת הבעש"ט . . . כידוע הסיפורים אודות הבעש"ט שהי' מתעניין בשלומם של כל יהודי ובני ביתו, בפרנסתו וכו', כדי שישב "ברוך השם", ורק אח"כ הי' מדבר עמו אודות עניני יהדות;

אבל להתחיל לצעוק "משיח נאו" - הנהגה מוזרה היא זו . . . אדרבה - טוען הוא: "דברי חכמים בנחת נשמעים", בישוב הדעת ובמתנינות ("סטאַטעטשנע"), "עקב בצד אגודל", וא"כ, איזה רושם על הזולת - טוען הוא - תעשה הצעקה "משיח נאו"!!? . . .

הנה לאמיתו של דבר - ההיפך הוא הנכון:

אדם נורמלי לחלוטין - לבוש כאדם נורמלי ומדבר כאדם נורמלי כו',

ולפתע מתחיל לצעוק "משיח נאו" ... דוקא הנהגה כזו היא היא זו שפועלת ומעוררת אצל הזולת את הפנימיות שבו, שלאמיתו של דבר, גם נפשו צועקת "משיח נאו"!! . . .

מצד פנימיות נשמתו - חפצו ורצונו של כאו"א מישראל בגאולה האמיתית והשלימה, "משיח נאו"; צריכים רק להסיר את הקליפה החיצונית, המכוסה אף היא בשכבת אבק ובוץ... כדי לגלות את פנימיותו. ולכן: כאשר יגש אליו עם כל גינוני הנימוס - לא יוכל אפילו להוריד את האבק והבוץ שמכסה על הקליפה החיצונית; משא"כ כאשר יגש אליו ויצעק "משיח נאו", "הער זיך איין, אידן דארפן האָבן משיח'ן". . . - עי"ז יסיר את הקליפה החיצונית, ובמילא, תתגלה פנימיות נשמתו!

ומעשה שהי' אצל אחד השלוחים:

פעם נכנס שליח לביתו של יהודי נכבד, אדם מוצלח ביותר ובעל אמצעים, הן בענינים גשמיים, ולפי דעתו - גם בענינים רוחניים, בעניני חכמה ושכל כו', על מנת לקרב אותו ליהדות.

אותו יהודי לא הי' מוכן להשתכנע כל כך מהר, ובהיותו בעל-שכל רצה להבין כל דבר בשכלו, שאל שאלות והתווכח על כל פרט ופרט, שכן, "קלוגינקער" ישנם גם טענות שכליות, לא רק מצד השכל דנה"ב, אלא אפילו מצד השכל דנפש השכלית. . .

תוך כדי היותם שקועים בכל להט נשמתם בעיצומו של וויכוח שכלי, עיין הלה בא' מספרי החכמה שהיו מונחים אצלו, כדי לנסות ולהוכיח את צדקתו בוויכוח. כשהרים את עיניו מהספר כדי להמשיך בוויכוח - לא האמין למראה עיניו: בן-שיחו - השליח - עומד עם הפנים לקיר ומתנענע. . .

שיחתם נמשכה זמן רב, וכאשר הבחין ה"שליח" שעוד מעט תשקע השמש - נעמד להתפלל מנחה.

וראה זה פלא: הנהגה בלתי-מנומסת זו - להפסיק לפתע באמצע וויכוח שכלי, מבלי לבקש סליחה מחבירו לוויכוח שהתפנה מכל עיסוקיו והזמינו לביתו. . . דוקא הנהגה זו היא שגרמה להתחלת ה"מהפיכה" בלבו של אותו יהודי, עד שבמשך הזמן נתקרב ליהדות, ולא עוד, אלא שהוא בעצמו קירב

ליהדות עשרות ומאות יהודים! ...

יהודי הנ"ל לא ידע "תפלה" מהי; הדבר שממנו התרשם עמוקות, עד שנעשתה "מהפיכה" בלבו - לא הי' אלא העובדה שלפתע "שכח" בן-שיחו את כל כללי האינטלגנצי' הנהוגים בין בני-אדם, שלפיהם התנהג בן-שיחו במשך כל זמן פגישתם, והתנהג כאדם שאינו מן הישוב - לעמוד עם הפנים לקיר ולהתנענע! ...

סיפור זה - נודע בדרך מקרה, וכמותו - ישנם עשרות, מאות, ואפילו אלפים. . .

והעיקר: אין צורך בראיות והוכחות - "טעמו וראו". . ינסה כאו"א דרך זו, ויראה בעצמו את התוצאות!

ומזה מובן גם בנוגע לענין ד"משיח נאו" - שזוהי ההוראה שלמדים מקרבנו של מנשה בשמיני בניסן - שדוקא הצעקה "משיח נאו" היא זו שתפעל ותעורר את הזולת.

(התוועדויות תשמ"ה ח"ג עמ' 1649, ואילך)

כל אחד הוא שליח

ולכן חוזר הנני ומדגיש עוד הפעם: כאו"א הוא שליח של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר הוא השליח של נשיא העולם, ע"י משה רבינו - רעיא מהימנא הראשון, עד לרעיא מהימנא דדורנו זה, כ"ק מו"ח אדמו"ר!

(התוועדויות תשד"מ ח"ד עמ' 2453)

"עבודה מיוחדת"

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

(סה"ש התשנ"ב ח"א עמ' 163)

הוספה

"מלך המשיח" - שם התואר

משה נקרא משה רבנו, דאף שכתוב ויהי בישורון מלך ולפי דעה אחת זה קאי על משה, מ"מ הנה שם התואר שלו הוא רבנו, היינו שהעיקר הוא שהוא רבנו ולא שהוא מלך, לפי שענינו לימוד שהוא ענין ההשגה, משא"כ משיח לא נק' משיח רבנו כ"א מלך המשיח.

(סה"מ תשי"ג עמ' 392)

פרסום שמו של המלך - בכל מקום

משל למלך שצוה את עבדו וא"ל בנה לי פלטין על כל דבר ודבר שהיה בונה היה כותב עליו שמו של מלך והיה בונה כתלים וכותב עליהן שמו של מלך, היה מעמיד עמודים וכותב עליהן שמו של מלך, היה מקרה בקורות והיה כותב עליהן שמו של מלך, לימים נכנס המלך לתוך פלטין על כל דבר ודבר שהיה מביט היה מוצא שמו כתוב עליו אמר כל הכבוד הזה עשה לי עבדי ואני מבפנים והוא מבחוץ קראו לו שיכנס לפני ולפנים כך בשעה שאמר לו הקב"ה למשה עשה לי משכן על כל דבר ודבר שהיה עושה היה כותב עליו כאשר צוה ה' את משה אמר הקב"ה כל הכבוד הזה עשה לי משה ואני מבפנים והוא מבחוץ קראו לו שיכנס לפני ולפנים לכך נאמר ויקרא אל משה

(מדרש רבה, ויקרא א, ז)

העיקר

בימינו אלו העיקר הוא - ההכרזה שעומדים מוכנים לגאולה (ראה גם שיחת ב' ניסן סי"ב).

(סה"ש תשמ"ח ח"א עמ' 365, הע' 81)

לזכות

כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחי'
וב"ב: חיה מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל, חוה רבקה, דוד, שיינדל
גיטל, מנוחה סימה, צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאון

שלוחי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
ס. פאולו ברזיל
נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו
שפריצער

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לע"נ

האשה החשובה מרת חיה רות בת ר' יחיאל יצחק ע"ה
קבוקב

נלב"ע כ"ה אייר ה'תשע"ז

שתזכה לעליה הכי גדולה - התלבשות הנשמה בגוף הגשמי בהתגלות
הרבי משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש.

לע"נ

הבחור מנחם מענדל הלוי בן ר' שלום הלוי
ברוכשטט

נלב"ע ר"ח סיון ה'תשע"ז

שיזכה לעליה הכי גדולה - התלבשות הנשמה בגוף הגשמי בהתגלות
הרבי משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש.

**לכשימוצו
מעינותיך**